

си като дете. Не зная къде съм. Не виждам преда-
телското око. Сещам само удара на радостен пулс.
Връщам се отново съ отмерени, спокойни стъпки
и чета. Без заекване, без пречки, без колебание:

„Спомнете Милан Марков!

Аника, сбогом мила моя,
сбогом! Невинен съм!“

Вяк на прострелена птица, пронизана и откъс-
ната от безконечния кордон, който пътува на юг,
зад сивите морета на неволите, към слънцето и кра-
сотата.

Аника! моя малка, безутешна другарко! Ти не
си чула последният му стон, но аз ще го донеса и
ще ти го предам въ топлите страни на багрите, ако
лиха стрела не пречупи и моите криле. И когато
отрониш първата сълза, аз ще видя отразена въ
бистротата ѝ гореста на беззаветната ти любов. Ако
ли пък не стигна там — Аника, моя мъничка сестри-
це — нали ще ми позволиш да изпратя последното
прости на теб — незнайната и опечалената, — за-
щото мъчно ще ми бъде да си ида от света без за-
вет и спомен сърдечен. . .

Тежи ми. Искам да полегна, да отпусна глава
върху коравата възглавница и да отдъхна. Колко
неблагодарен бях към хубавите удобства на бедната
си стаичка.

Жално ми е. Приближавам прозореца, слагам
лакти и се облягам. Колко мисли, желаня и споме-
ни! Рамката е обнизана. Спирам на мъничко двусти-
шие, написано съ дребен, отчетлив почерк:

„Когато отсъдиш смърта да запей: —

Убий без да бъдеш убиец, злодей! . . .“

Разбирам те, незнаен брат! Ти ще откъснеш
нишката на живота си, но не съ утехата на правед-